grigore șoitu

Poeme de stânga

Grigore Șoitu

Poeme de stânga

Poeme de stânga de Grigore Şoitu
seria Poezie | colecţia Prezent

© 2011 casa de pariuri literare
www.cdpl.ro | editura@cdpl.ro
tel. : 021.2607596; 0741.587259; 0726.407349

producţie: Victor Jalbă-Şoimaru

© Shutterstock Images LLC pentru imaginile de pe copertă.
Fotografiile reproduse în poemele *istoria, în zece oameni mici, ce poate fi mai blând de atât?* şi în secţiunea *Note* fac parte din arhive digitale, fiind publicate pe internet sub licenţă liberă. Imaginea care ilustrează poemul *tricoul roşu cu eminescu pe el* reprezintă o fotografie realizată de Manuela Szekely-Şoitu după un tricou care conţine o reproducere a unei lucrări de Roman Tolici.
typeface Warnock Pro, designer Robert Slimbach, Adobe Systems Incorporated
tipărit la Mega Print, Cluj-Napoca

0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Şoitu, Grigore
Poeme de stânga / Grigore Şoitu. – Bucureşti: Casa de pariuri literare, 2011
ISBN: 978-606-92741-4-9

821.135.1–1

Grigore Șoitu

Poeme de stânga

casa de pariuri literare

Născut în 1972. Licențiat în drept administrativ (1999). Poet și publicist. Membru titular al Uniunii Scriitorilor din România (membru în Consiliul Director al Secției de Poezie din cadrul Asociației Scriitorilor București). A publicat, în perioada 1994-2008, poeme, interviuri și recenzii în revistele: *Tomis*, *Vatra*, *Poesis* și *România literară*. Membru fondator al Asociației Arte&Litere ASALT din Constanța și membru fondator al Cenaclului de Marți, coordonat de criticul literar Marin Mincu. Face parte din Grupul de la Constanța, alături de Mircea Țuglea, Sorin Dinco, Ileana Bâja, Mugur Grosu, George Vasilievici, Dan Mihuț, Marius Pârlogea și Gili Mocanu. A mai publicat cronici literare și interviuri în *Suplimentul de Marți* al ziarului *Observator* din Constanța și articole pe teme economice în *Ziarul UNU* din București.

Volume publicate: *Anticulinare* (Editura Arhipelag, 1996, colecția „Ucenicul vrăjitor", Premiul POESIS pentru debut); *Addenda* (Editura Dacia, 2002, colecția „Poeții urbei", seria „Poeții Constanței"); *Spam* (Editura Brumar, 2007, nominalizat la Premiul „Avangarda 22").

Texte selectate în antologii: *Poezia română actuală* de Marin Mincu (vol. 1, Editura Pontica, 1998); *Erotica2* (Editura Observator, 2002).

Cuprins

în fund de epave cătușele sar 11
dor de plumb 12
dor de agigea 13
în limba mirunei 14
poem cu marinică 16
în limba mea 19
poem cu păsărilă 20
treizeci decembrie (remix) 23
să nu m-alegeți președinte 24
istoria, în zece oameni mici 25
mereu victorioși, patria sau moartea 29
ce poate fi mai blând de atât? 31
tricoul roșu cu eminescu pe el 33
crime scene do not cross 34
în aceeași ceață 37
poem cu vanghelie 40
mai bine noua zeelandă decât roșia montană 42
la revedere, tabără dragă 43
ne-ați ucis viitorul 46
partidul desenelor animate 47
m-am săturat să plec 48
un glonț fericit 50

Note 53

Joey: *Vrei niște dulceață?*

Chandler: *Nu, mersi, tocmai am mâncat un borcan de muștar.*

Literatura nu-i de stânga sau de dreapta,
îmi spune M.M.[1] *în Sala Oglinzilor. N-am înțeles atunci*
ce vrea să zică și nu vreau să-nțeleg nici acum.

Acest documentar[2]*, unul dintre cele mai*
neobișnuite filmate vreodată, conține scene care sub
nicio formă n-ar trebui vizionate de persoane cu boli
de inimă sau de cei care se supără foarte ușor.
Michael Francis Moore

în fund de epave cătușele sar[3]

lumea nouă a ieșit la lumină,
a câștigat prea ușor.
defilează acum pe calea victoriei.

consumați,
consumați,
consumați,
paradisul este atât de departe.
cerul arde de artificii,
în fund de epave cătușele sar.

să uităm ce-am fost[4],
poate așa,
o să trecem mai departe.

dor de plumb

mi-e dor să aud
o armă de foc,
de calibrul
7,65 mm,
să-mi ţin
respiraţia
ca la prima
întâlnire,
să mânui lin
trăgaciul,
să-nchid
ochiul drept
sau ochiul stâng,
„după caz",
iar ţinta de carton
să alunece uşor prin
cătarea afumată.
asta i-am spus
manuelei
în ultimul
meu vis.
ea m-a privit
mirată.
eu m-am simţit
ca ultimul
securist,
prins la revoluţie
de armată.

dor de agigea

în stânga era
nea victor,
în dreapta
nea ion,
care nu şi-a luat
carnetu' niciodată.
într-o dacie 1300,
berlină,
roşie,
minunată.
eu aşteptam
pe bancheta
din spate,
în pantaloni gri
de doc
şi geacă
de piele neagră.
în portbagaj intrau
trei genţi diplomat,
pline cu ţigări
de contrabandă.
era ceaţă-n portul agigea
iar în bucureşti,
o mineriadă.

în limba mirunei[5]

sunt trist.
tu lipseşti din filmul ăsta:
prima ninsoare
în suburbiile bucureştiului
cu yoyo,
sofica,
paznicii noştri credincioşi,
care latră la fiecare adiere
a vântului,
şi mica elfă miruna,
născută acum trei ani
la maternitatea polizu.
eu plin de cearcăne,
la treizeci şi şase de ani,
într-un cartier de vile
pentru clasa de mijloc,
cu câteva fire albe de păr,
pe care le număr
în fiecare dimineaţă,
doar câteva.
fericit ca zăpada
neîncepută,
în care
am lăsat aceste urme
proaspete,
filmate de tine.
zăpada în care
mă tăvălesc cu yoyo,
în limba primordială
a mirunei,
pe care-am vorbit-o şi noi,
dar s-a şters,
n-a mai rămas nicio urmă,
nicio amintire, pe fundul
gros al paharului.

poca-ţiţi...
cuvintele ei,
topite ca
fulgii mari de zăpadă.

poem cu marinică

doarme într-o baracă
albastră,
de care e rezemată
o bicicletă pegas.
un geniu care știe doar să bea
și o face foarte bine,
iar în pauze muncește.
îl plătesc cu 25 de lei pe zi,
și o tărie.
îmi spune viața lui,
mi-o strecoară printre
ochiurile de sârmă,
el de o parte,
eu de cealaltă,
fără să ne atingem.

n-ai vrea să fii
în locul meu,
îmi spune
după prima sticlă.
viața lui devine
un cântec zdrăngănit
la chitară, prin fumul
deșeurilor arse
într-un butoi de tablă,
ca-n toamnele mele
agricole,
cu știuleți de porumb
și remorci pline de rugină.
iar printre ele, marinică,
omul nou
în costum de paie,
o sperietoare lovită
de vorbele mele
(la cât bei, poate mai ai

doi-trei ani de trăit).

și poza pe care o ține
în portofelul din piele
cu motive gotice,
rusoaica lui care
l-a părăsit
acum douăzeci de ani,
pe care o scoate
câteodată la lumină,
zice *ea e familia mea,*
acu e-n rusia,
s-a dus la ai ei,
o blondă îmi zâmbește
dintr-o fotografie nupțială,
nimic suprarealist,
doar materie
și oameni ai muncii
cu garoafe în mâini.

azi l-am băgat în
secolul XXI,
i-am dat o saltea
de burete
și un cuptor
cu microunde.
era speriat,
nu fericit,
era chiar speriat.
s-a-nchis în baraca
din tablă,
unde ploaia
de vară bate tactul
pe acoperiș.
la-nceput timid, apoi

din ce în ce mai tare.
ca un om nervos
care așteaptă,
iar în mintea lui,
se repetă
aceeași melodie.
aceeași fanfară
îi cântă ceva.

în limba mea

şomer de lux,
domiciliat în
bucureşti.
treizeci şi şapte
de ani.
studii superioare.
nouăsprezece ani
vechime.
căsătorit,
cu doi copii.
primesc cadouri
de la maică-mea,
care munceşte
zece ore pe zi.
trăiesc *într-o*
românie liberă
şi prosperă[6].
vă rog, ajutaţi-mă,
purtaţi-vă frumos
cu mine.
învăluiţi-mă misterios
măcar cu o promisiune,
care să-mi fluture
ca un afiş,
democrat-liberal,
liberal
sau social-democrat.

poem cu păsărilă[7]

nu mai e,
un sendviș
din care mușcă toți,
îmi spune el pe toporași.
mă așez comod,
nu-l întrerup,
la prima trecere
de pietoni
am aflat că tatăl lui
iese vineri,
din rahova.
l-ai văzut până acum?
...cine crezi
c-a muncit un an pentru
directorul închisorii?
nu-l întrerup,
din când în când
mai rup o filă
de calendar.
ca la o scenă
tandră,
dintr-un film
american,
urmată brusc
de multă acțiune,
și câteva fragmente
fierbinți.
care pentru noi
nu s-au lăsat
mult așteptate.
pe mărgeanului
chiar înainte de
intersecția cu
drumul sării
mi-a povestit despre

alina, fata de la
parfumuri,
pe care o fute în fiecare
dimineaţă între 9 şi 12,
când maică-sa e la muncă,
(undeva-n jilava
la primărie).
prima oară
când s-a dezbrăcat
la ea în cameră
l-a-ntrebat *ce faci?*
ce cauţi aici?
iar el i-a răspuns
cu aceeaşi monedă
dar tu ce faci?
ce cauţi goală lângă mine?
la intrare pe bulevardul
timişoara a aruncat
câteva vorbe obosite
despre andreea,
fata de la
gablonzuri,
pe care o fute
după ora 16,
dar care nu ştie nimic,
stă şi-nchide ochii
de fiecare dată.
pe cheiul dâmboviţei,
unde excavatoarele trag
ca-n vremurile bune,
şi-a adus aminte
de soţia lui.
era să moară
anul trecut,
când a fost operată,

spune el
mişcând uşor
volanul
şi câteva pete
roşii ii apar
in obraz.

treizeci decembrie (remix)[x]

dumnezeu stă
în lucrurile simple.
în cutia de scrisori,
în mine când ies din
casă cu mâinile
în buzunare.
în pantalonii mirunei
care au rămas mici.
în fetiţele powerpuff.
în apa roşie de la robinet.
în sirenele pe care le aud
în fiecare dimineaţă şi
în fiecare seară
şi mă gândesc *e pace,*
aşa sună în vreme
de pace.
fiecare dintre lucrurile
astea mă înfioară
aşa cum mă înfioară
el când mă rog
şi-mi fac cruce.
dumnezeu nu stă
în aleluia rostit printre
dinţi cu mâna-ntinsă,
în cărţile de citire,
în banii pe care-i număr
de faţă cu alţii.
în videanu boc muscă
columbeanu vadim
băsescu vântu iliescu.
în saddam, atârnat
în oraşul celor o mie
şi una de nopţi.
azi, treizeci decembrie
două mii şase.

să nu m-alegeți președinte[9]

cu un referendum fantomă,
introduc pedeapsa cu moartea
(oricum execuțiile vor fi publice
pentru că dictatura mea va fi una
modernă, corectă și transparentă).
o să vă arăt că *voi aveți puterea*.
voi aveți ultimul cuvânt de zis.
la televiziunea națională vin o singură dată:
să cer predarea necondiționată a
forțelor rebele *(un vânt de război*
suflă deasupra țării mele).
cuvântul țara mea va avea o altă semnificație,
pentru că toate averile mai mari de un milion
de lei vor fi naționalizate.
toate terenurile mai mari de un hectar vor
fi naționalizate și redate circuitului agricol.
toate casele mai mari de o mie de metri pătrați
vor fi naționalizate.
toate băncile vor fi naționalizate.
toate tipurile de transport rutier, naval și aerian
vor fi naționalizate.
toate firmele de telefonie mobilă și internet
vor fi naționalizate,
iar tarifele reduse la jumătate.
voi veți fi naționalizați,
când veți urmări
pe ecranele imense
cum sunt împușcați trădătorii.

(iubesc america de sud
cu celebritatea ei anormală,
cu fidel castro, hugo chávez și
alvaro uribe...)

istoria, în zece oameni mici[10]

cine l-a mirat pe hitler?
cine i-a pus mâna grăsuță pe marginea de pluș?

de ce avea stalin privirea fină,
buzele strânse ca pentru un atac?
avea doar șase ani, pentru dumnezeu,
și privirea lui era deja ucigătoare!

lenin, la patru ani, cu o frunte atât de lată,
seamănă leit cu băiatul unui prieten de-al meu
(sst, n-aș vrea ca părinții lui să afle asta).

ce-i lipsea lui fidel alejandro castro ruz ?
avea costum, cărare pieptănată pe stânga,
lavandă fină, privirea puțin cam pierdută
și o havană ascunsă în spatele batistei.

tânărul ceaușescu la pubertate
și lupta de clasă, la numărul 32178.

micul che, uitat pe oliță,
își suge mânuța,
cu o maturitate aproape artistică.

kim jong, frumos ca un
ambalaj cu aromă de fructe

sau osama bin laden, un sugar imaculat
pe care l-ai lua fără teamă acasă.

elevul băsescu
şi primele cuvinte
care-ţi vin în minte:
vesel, senin, fericit.

dar cel mai tare mi-e dor
de vladimir putin,
năstrușnic ca macaulay culkin
în prima parte din *home alone.*

toate astea mi-au amintit
de o grădiniță din tomis nord,
cu fotografii de grup
în uniforme ceruleum
și pampoane albe la gât.

cu oricare dintre ei
aș fi putut să fiu prieten

mereu victorioşi, patria sau moartea

o să scriu
un poem despre tine,
che guevara[11],
chiar dacă o să-mi
pierd toţi cititorii,
toţi prietenii,
o să fiu transparent,
o să treci prin mine,
iar eu o să spun
tot ce-mi trece prin minte,
cu amor revoluţionar,
comandante,
aş fi vrut să lupt
să-ţi fiu alături,
să scriu ultima scrisoare
mereu victorioşi
patria sau moartea,
cum îi spuneai tu
bătrânului fidel,
înainte să pleci
la moarte-n bolivia,
o mie nouă sute
şaizeci şi cinci,
când comunismul
bătea încă în stânga,
era în inimă,
credeam că el
va salva lumea,
credeam că el va fi
salvarea noastră,
aş fi vrut să mor
în locul tău,
iar tu să creşti,
genialitatea ta
să obosească,

să ai burtă,
calviție,
să vezi
din ce în ce
mai puțin
cum roșul
se stinge
în propria-i
lumină.

ce poate fi mai blând de atât?

un suc de portocale roșii,
de sicilia[12],
turnat eroic în recipiente
din ce în ce mai mici.
se consumă,
de preferință în prima zi,
bine stors, ținut puțin la rece.
senzațiile tari din 1964
urcă prin mintea mea,
cu liftul
acum ceaușescu vinde tot,
de la prezervative la
ciocolată cu rom.
eu iubesc doar reclama asta
cu umbreluța cochetă
și pescărușul agățat de cer.

dincolo de cerul pufos Isus te aşteaptă.
el bea o bere şi fumează nişte americane,
ce poate fi mai *blând* de atât?

mai XXX, mai vestic, mai feroce?

iliescu n-o să vândă nimic,
nici n-a-ncercat vreodată.
băsescu n-o să vândă nimic,
a furat până şi salutul lui ceauşescu,
a pus pe el semnul victoriei.

tinere vakulovski[13], nu mai aştepta,
ei nu te vor, noi nu te vrem.

Isus te-a chemat la o ţigară.

tricoul roșu[14] cu eminescu pe el

george vasilievici s-a sinucis?

da. și nu e nimic poetic în asta...
mihuț îl caută la morgă.
mircea e supărat.
eu fac mișto.
mugur sună des.
drum bun, george vasilievici.
drum bun!
ai dat deja mâna cu M.M.

am și acum tricoul roșu
cu eminescu pe el
și ADN-ul tău,
uscat între fibrele textile.

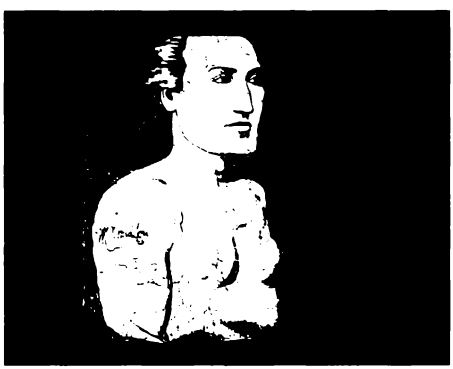

îl păstrez în bibliotecă,
între celelalte cărți.

crime scene do not cross

am derulat pe rapid,
până la cadrul în care m.m.[15]
leagă băncile de pe wall street
cu o panglică galbenă.
pe care scrie cu negru
crime scene do not cross.
îmi imaginez cum panglica galbenă
înconjoară toate clădirile federale.
trece de american international building.
de citibank.
de new york stock exchange.
de jpmorgan chase & co,
unde galbenul se reflectă-n geamul fumuriu.
cum separă casele bogaților
de cele ale săracilor.
așa cum un semn alb separa, cândva,
casele celor sănătoși
de casele celor bolnavi de ciumă.
dar el m-a adus mai aproape.
îmi amintesc la ce mă gândeam[16]
în timpul potopului...
de ce trebuie ca săracii
să aibă întotdeauna
parte de nenorociri?
de ce nu e niciodată
traian băsescu pe acoperiș?
strigând după ajutor.
sau directorul băncii transilvania.
sau tipii de la FNI?
sau vântu.
patriciu.
videanu.
berceanu.
udrea...
niciodată nu vor fi tipii ăștia, nu-i așa?

mai aproape de ceea ce
cred de multă vreme.
capitalismul e un rău.
și nu poți îndrepta răul.
mai ușor trece
o frânghie groasă-n jurul gâtului,
un glonț prin gaura lăsată de alt glonț,
decât bogăția în nimicul celorlalți.
spune-mi un singur om,
putred de bogat
care și-a-mpărțit averea săracilor.
nu unul care-a promis.
nu unul care-a zis c-o să lase
unu la sută familiei[17] și restul
fundațiilor de caritate.
până și eroii de benzi desenate sunt bogați.
până și tu visezi c-o să fii bogat într-o zi.
ăsta e *scopul vieții*.
asta e moștenirea pe care ne-o lasă capitalismul.
departe de ea stă visul lui roosevelt:
dreptul fiecărei familii la un cămin decent.
am văzut cum plângeau americanii
când a murit roosevelt.
așa cum plângeau românii
când a murit gheorghe gheorghiu-dej.
care-a-mplinit doar o parte din visul lui roosevelt.
iar alta a călcat-o-n picioare.
dar cine sunt eu ca să-l judec?
am derulat pe rapid ca să treacă mai repede.
să uit. să mi se șteargă din minte.
până la urmă e doar un film.
am trecut de criza imobiliară și financiară.
de sărăcia lucie din flint, michigan
care mi-a adus aminte de chilia și sulina.
de grevele muncitorilor

şi de executările silite.
de salariile aviatorilor profesionişti.
de închisorile private pentru copii.
cred că suntem puţin în urmă.
mai avem până ceasurile noastre
vor arăta aceeaşi oră.
am ajuns la-nceput.
unde cuvintele sunt rostite pe un roşu odihnitor.
roşul care cenzurează revistele interzise.
roşul de care mi-e dor.

în aceeaşi ceaţă

văd sala de convocare
cu pereţii reci
şi faianţa plină de muşte.
o hartă a portului agigea.
câteva fişete din tablă
de jur-împrejur.
genţi diplomat,
împrăştiate printre scaune
ca piesele de remi,
jocul pe care l-am învăţat
în turele de noapte,
când nu intrau nave în port.
acolo încă mai miroase
a vopsea şi a ulei.
într-o cameră fără geamuri
e un rastel,
în care se odihneşte şi acum
un pistol carpaţi,
calibrul 7,65 mm.
cu care am tras doar
în ţinte de carton,
timp de zece ani[18].
în oameni am tras cu altceva,
cu venin,
ca o viespe harnică
şi devotată cuibului.
mi-a plăcut să
muşc puţin din
viaţa celorlalţi,
să mă hrănesc
cu frustrările lor.
dar poate-am visat asta,
poate totul n-a fost
decât un vis,
care se repetă

și asta-mi dă putere
să scriu mai departe,
să mă lupt cu coala
albă, ca un infractor
aflat în fața primei
declarații.
poate-am visat că
fiecare TIR
era doar o bancnotă
de zece mărci
intrată în portofelul meu.
că fiecare navă
turcească valora
patru cartoane de țigări
și două sticle de whisky.
poate-am visat
că patrulam cu mache
în nopțile de vară,
printre macaralele luminate,
așteptând să coboare
curvele de la navele
arăbești.
pe cele bătrâne
le amendam,
iar pe cele tinere
le invitam,
pe rând,
în biroul meu
dreptunghiular.

îi văd prea des pe
colegii mei de la
agigea.
pe nea costică,
care bea vin

și se-nvelea
cu mocheta.
pe mitică,
care bea bere,
multă bere,
și plângea în genunchi,
în fața rastelului,
cu pistolul la tâmplă.
pe paul,
mustăcios
ca un pirat &
elegant ca un dandy.
pe nea victor,
atât de cuminte
din cauza gutei.
ori pe celălalt victor,
care a lovit cu mașina
doi medici de oase,
după ce a băut,
o sticlă de tărie[19].

poate-am visat cu toții
același vis,
ne-am dat întâlnire
în aceeași ceață.

poem cu vanghelie [20]

îl visez o dată pe săptămână,
fără să mă gândesc la el.
alţii visează femei,
au vise erotice,
eu îl visez pe vanghelie.
ultima oară,
eram faţă-n faţă.
între noi,
un birou de mahon.
notam într-o agendă
tot ce-mi spunea.
îl priveam cu admiraţie
ori de câte ori rostea
vreun cuvânt.
în cameră plutea
un sentiment curat
de prietenie.
asta era atmosfera,
sau cel puţin,
aşa-mi sugera visul.
m-am gândit
să merg la el,
în audienţă.
bună ziua, domule primar.
...nu vă cer nimic.
n-am nicio
petiţie de formulat.
am venit să vă întreb
dacă şi dvs. mă visaţi pe mine...
ştiu că nu aveţi cum să mă visaţi.
ştiu că nu aveţi timp să visaţi.
că sectorul 5 e cel mai curat
şi are toate străzile asfaltate
& spălate cu detergent,
iar lângă economat,

în piața rahova,
țigările de contrabandă
nu se mai vând
în fața polițiștilor comunitari.

e atât de frumos
în sectorul 5,
iar eu vă visez
atât de des!

mai bine noua zeelandă decât roşia montană

mi-o închipui
pe floriana jucan[21]
frângându-i timiditatea
lui hurezeanu,
într-o cameră de
hotel de cinci stele.

pe roxana voloşeniuc[22],
în costum de piele,
cum mângâie cu cravaşa
părul uşor grizonat
al lui robert turcescu.

pe ioan t. morar
făcând banking
cu tatulici.

ori pe ceilalţi
şapte ziarişti[23],
plătiţi de roşia
montană gold,
răcorindu-se
în apele pure
din noua zeelandă.

la revedere, tabără dragă[24]

la început, visam cu ochii
deschişi că o să emigrăm
în canada.
dar frigul de acolo ne-a
spulberat visul.
ne-am întors ochii
spre key west,
unde frigul nu ajunge
niciodată.
am fi navigat fericiţi
pe un yacht de cincizeci
de picioare,
la fel ca hemingway,
dar criminalitatea[25] din
america ne-a spulberat
visul.
ne-am mutat cu gândul
în bahamas, unde oceanul
este mai curat decât cerul.
sau în insula saba, din
antilele olandeze,
unde trăiesc
o mie cinci sute de oameni.
dar uraganele din caraibe
ne-au spulberat visul.
singurul nostru prieten[26]
ne-a purtat vesel
mai departe.
am ajuns în madeira,
mai aproape de europa,
dar nu ne-au plăcut
portughezii, iar
legile lor aspre
ne-au spulberat
visul.

nu caut *tinereţe*
fără bătrâneţe[27],
doar o ţară arsă de
soare în care morţii
sunt respectaţi.

tatăl meu a murit
în limba lui,
într-o cameră a
spitalului judeţean
din constanţa.
când eram mic,
îmi spunea că
ne tragem din
neamul şoimăreştilor.
de acolo vine numele
meu şi limba
în care gândesc.
şoimaru, *şoitaru*.
şoitu, ca o
prescurtare.
familia mea se trage
din sadoveanu.
n-a emigrat
nimeni până acum,
pentru că nici
sadoveanu n-a emigrat.
o creangă de aur
care ne leagă,
asta ar trebui să scriu
pe mormântul tatălui meu,
sub vaporul încrustat
pe crucea de marmură.

o ţară nouă mă cheamă,

nu-i rostesc numele
până nu ajung acolo.
e o superstiție
care-mi întunecă mintea,
la fel ca acest refren:
la revedere, tabără dragă!
la revedere, noi plecăm.
nicio biserică[28]
care să mă oprească.
nici mormântul tatălui meu
din cimitirul central.
nici statutul de emigrant
într-o țară străină.
nici *limba în care*
m-am spurcat[29].
nici puținii prieteni
pe care-i mai am.

la revedere, tabără dragă,
corabia asta s-a scufundat.

ne-ați ucis viitorul

purta un tricou alb,
pe care a scris,
cu markerul disperării,
ne-ați ciuruit, ne-ați vândut,
ne-ați ucis viitorul[30].

viitorul nostru luminos,
acoperit de
frunza verde
din brandul de țară [31].

proaspăt și gustos
ca o salată iceberg.

ar trebui să-l îngropăm
și să creștem altul.

ar trebui să aruncăm
peste el o pătură
sau un covor.

ar trebui să-l ardem
pe grătar și să-l consumăm cu mușstar.

ar trebui să-l bârfim
până dispare.

ar trebui să-l bem
dintr-o înghițitură.

BUN VENIT ÎN ROMÂNIA !!!
fixați-vă ceasul cu 50 de ani
în urmă.[32]

partidul desenelor animate

să intrăm în partidul desenelor animate,
adânc,
ca un dop în gâtul unei sticle de șampanie
sau ca vârful unui cuțit într-o beregată.

să intrăm în partidul desenelor animate,
ca și cum nu mai avem nimic de pierdut.

m-am săturat să plec

m-am săturat
sa trag cu ochiul
la cei morţi.
m-am săturat
să-i privesc,
plin de invidie,
pe cei vii.

m-am săturat de luxul
în care mă trezesc
şi pe care nu-l merit.
luxul care mă face
să scriu atât de prost.

m-am săturat de cuvintele:
băsescu, boc, românia, criză.

m-am săturat de moartea lui
adrian păunescu
şi de *viaţa lui eminescu.*

m-am săturat de ratele la bănci
şi de românii care emigrează.

m-am săturat de cardurile visa
şi de emisiunile de ştiri.

m-am săturat de mine,
de şcolile pe care le-am făcut,
forţat de bunii mei părinţi
şi de convenţiile sociale.

m-am săturat
de *twitter, google, facebook*
şi de toate spamurile

care-mi colorează viața.

m-am săturat de *stânga*,
de *dreapta* și de toată
heraldica securistă în
care-am fost crescut.

m-am săturat să distrug
în loc să creez.

m-am săturat să respir
aerul ăsta și să spun
că Dumnezeu nu există.

m-am săturat să plec.

un glonț fericit

primul glonț
e întotdeauna
un glonț fericit.
ca primul copil,
crește cu o viteză
uluitoare.
intră în capul tău
plin de gânduri negre.
o așchie fină de os
sare pe geamul fumuriu
al limuzinei de protocol,
însoțită de câteva picături
de sânge, care ajung pe
costumele însoțitorilor tăi.
la început vor fi dezamăgiți
c-au ratat cea mai importantă
misiune a vieții lor,
dar cu timpul se vor liniști,
își vor aminti că omul pus
de tine în fruntea guvernului
le-a micșorat salariul, diurna
și le-a impozitat sporurile.
o să auzi țipătul unei femei
în timp ce cazi, ușor,
pe spate și vezi cerul.
norii ca niște catarge
cu pânzele umflate
de vânt.
îmi pare rău că n-o să
mă vezi și pe mine,
intrat în starea de
fericire supremă
pentru că am dus
ceva la bun sfârșit.
numele meu va fi legat

de numele tău
pentru totdeauna.
vom împărți ca doi
amanți această
bucățică de istorie.
îmi pare rău că n-o
să vezi și partea bună
a lucrurilor.
televiziunile care vor
arde câteva zile numele tău.
ziarele din întreaga lume
care vor stinge funeraliile tale.

moartea unui om de stat
este o afacere profitabilă.

shakalaka, nu șantih, șantih[33]

Note

1. Mi-e frică de Marin Mincu... Mi-a fost frică-ntotdeauna. Nu pentru că era profesor, șef de cenaclu sau critic cu metodă, ci pentru că aparițiile lui carismatice, cinice și pline de umor mă complexau și mă făceau să mă simt foarte mic! De aceea, am fost destul de rar la Euridice, cu toate că mă-ncuraja să citesc ori să-mi liberalizez discursul critic. De multe ori, nu știam dacă vorbește serios când spunea să-l ascultăm (pauză) pe un poet (pauză) care practică cu aceeași (pauză) furie discursul critic. Nu-mi dau nici acum seama dacă ceea ce spunea serios despre mine plutea în pauzele dintre cuvinte. Și frica de Mincu creștea, îmi risipea ideile. Deveneam incoerent, vorbeam gâtuit de emoție, ca un canar care și-a pierdut brusc glasul în fața unui motan mare și fioros. Un acces de curaj m-a făcut să-l pomenesc în cea de-a doua carte a mea (*Addenda*), în lista pseudobibliografică, în care lipeam lângă numele unui scriitor cunoscut câte o meserie. Era un experiment, care-nchidea un laborator de creație mai vechi. Prin vara lui 2003, la Neptun, pe o terasă, mă oprește Mincu și-mi spune: „Domnule..., am văzut că în a doua carte m-ai făcut vidanjor." Frica de Mincu m-a îndemnat să-i răspund, fără să gândesc, senin și *limpi*, ca și cum altcineva mi-ar fi scris cartea: „Da?! Poate cuvântul a apărut acolo pentru a păstra ritmul și sonoritatea frazei..." M-a privit în ochi, surprins de răspunsul meu stupid, și m-a concediat cu noblețe. Cred că frica aceea paralizantă m-a oprit să-l cunosc mai bine!

2. *Capitalism: A Love Story* de Michael Moore

3. Un stih de Nicolae Labiș din poemul *Tablou general* (*Lupta cu inerția*, 1958). Pentru cei care s-au născut după 1990, dar și pentru pudibonzii de vârsta mea, mi-am cenzurat poemul, eliminând partea mai puțin carismatică, care puncta o anumită ideologie...

4. Acest vers a su(re)scitat interesul multor exegeți ai operei șoitiste, care au încercat să echilibreze diferențele de interpretare dintre variantele „să uităm ce-am fost" și „să uităm ce-a fost", mai ales că manuscrisul autorului este atât de ilizibil, încât nici el nu-l mai înțelege...

5. Câteva cuvinte din limba primordială a fiicei mele, Mara-Miruna:
   - aer cucinat = aer condiționat;
   - apitalatoru = aspiratorul;
   - aut = iaurt;
   - bubustiuc;
   - butăcăreasă;
   - castronat = (castrat) așa cum zice doamna doctor, repetând cuvintele Mirunei: „Să castronăm motanul!";
   - fefecuță;
   - filmul cu mustață = o referire directă la felul în care arată actorul David Suchet, în serialul *Agatha Christie's Poirot*;
   - minima = desen animat;
   - mimic = nimic;
   - oamăn = om;
   - poca-nini = telefon marca Nokia, pe care rula jocul cu Shrek, un nini verde care făcea des poc(a);
   - poca-țiți = telefon marca Nokia care nu rula jocuri, însă suna / *țiți*(a) puternic.

6. Slogan electoral penelist.

7. Cu Alex S. (Păsărilă) am lucrat, în perioada iulie 2007–august 2008, la un mall din cartierul Berceni, care a fost ridicat în șase luni de fiii unor demnitari comuniști...

8. Un fragment remixat din volumul *Spam* (Editura Brumar, 2007). Din lista mea lipsea președintele portocaliu. Din acest motiv, cineva-mi spunea într-un comentariu, pe blogul literar Hyperliteratura: *picioarele astea au ceva portocaliu prin ele însele.*

9. Nu trageți... este ficțiune! Sau nu este, în măsura în care proiecția unui posibil viitor al meu ar trece de limita probabilității, devenind, cândva, cât se poate de

concretă. Pe scurt: *iată ce aș face eu dacă aș fi ales președinte al României.* Cu alte cuvinte: un semnal de alarmă, pentru faptul că puterea prezidențială a rămas, în România, prea mare pentru o democrație atât de mică.

10. Poem scris direct pe blogul Sitcom PreSS (sitcom.ro) pornind de la câteva imagini de la vârsta inocenței ale următorilor oameni mari: Adolf Hitler, Iosif Vissarionovici Stalin, Vladimir Ilici Lenin, Fidel Alejandro Castro Ruz, Nicolae Ceaușescu, Che Guevara, Kim Jong-un (김정은), Osama bin Mohammed bin Awad bin Laden (أسامة بن محمد بن عوض بن لادن), Traian Băsescu și Vladimir Vladimirovici Putin.

11. Textul ăsta a fost publicat pe Hyperliteratura, prin anul 2007, apoi pe eBuchete și pe blogul de autor de pe blogspot. A fost citit la *No Name Fest*, în București, și recitit, în anul 2008, la festivalul „Primăvara poeților" de la Constanța. Singurul poem care se subsumează cu adevărat titlului cărții! Mulți dintre cei care l-au comentat pe blogul Hyperliteratura m-au acuzat că fac experimente textualiste în spiritul liricii tomitane școlite de M.M. Un comentator mă întreba, iritat, când o să-ncep să scriu poeme despre Superman sau Omul păianjen. Cititorii mei au mers prea departe, complicând intențiile textului. Într-o seară, prin 2007, ascultam *Hasta Siempre Comandante* interpretată magistral de Buena Vista Social Club. Miruna, la cei doi ani ai ei, dormea pe pieptul meu. Poemul s-a scris dintr-o suflare...

12. În varianta răcoritoare publicată pe Sitcom PreSS: *comunismul, un suc de portocale roșii / de sicilia.*

13. O reacție la postarea lui Mugur Grosu („Mobilizare generală"). Nu înțeleg de ce am adăugat poemului meu următoarele note: *1. scris aici, pe blog (direct, personal, fără menajamente). 2. sunt la modă poemele care curăță bine dinții...*

14. Tricoul roșu – ilustrat de Roman Tolici – stă, undeva în bibliotecă, printre cărți, neatins din ziua în care l-am cumpărat de la George Vasilievici, la licitația organizată de revista *Tomis*. La ora când George se spânzura cu un fular, în balconul apartamentului său din Constanța, eu îl vizitam liniștit pe Mircea Țuglea.

15. Michael (Francis) Moore, regizor și comentator politic independent american, cu vederi de stânga.

16. Iată, pe scurt, povestea acestui text: pe 28 martie 2010, după ce am văzut filmul *Capitalism: A Love Story*, am scris un articol ciudat, care mergea, cu mici modificări, transcris și ca poem...

17. Warren Buffett, cu o avere de aproximativ 47 de miliarde de dolari, a promis că va renunța în timpul vieții la 99% din averea sa în favoarea activităților filantropice. Bill Gates a promis că va renunța la jumătate din averea sa în favoarea fundațiilor de caritate.

18. Zece ani, în care am fost *prins* în uniforma de polițist de frontieră...

19. N-o să-l uit niciodată pe Victor Ciochină. M-am despărțit de el, seara, în portul Agigea. L-am revăzut acasă la știrile de la miezul nopții, în maieu, încolțit de reporteri. *Ce ați băut, domnule plutonier-major? Nu știu... un pahar de cola. Și de la un pahar de cola ați ajuns în halul ăsta?*

20. Alt text, scris pe blog ca articol și recuperat aici ca poem.

21. Redactor *QMagazine*.

22. Redactor-șef *Elle*.

23. Doru Bușcu (*Academia Cațavencu*), Vlad Macovei (*Evenimentul zilei*), Rareș Bogdan (director la *Ziua de Cluj*), Dragoș Nedelcu (Realitatea-Cațavencu), Corina Vințan (Links Associates), Sorin Freciu (președintele Consiliului de Administrație al trustului Realitatea-Cațavencu), Livia Dilă (emisiunea „6! Vine presa", de la B1 TV). Ei sunt ceilalți șapte ziariști mituiți cu o excursie gratuită în Noua Zeelandă de firma Roșia Montană Gold.

24. Melodie pe care mi-o fredonează Manu, atunci când se termină ceva.

25. Crime săvârșite cu intenție: șase la suta de mii de locuitori (sursa: *Newsweek*, 2009).

26. Google Earth.

27. O falsă referire la basmul lui Petre Ispirescu. Pe scurt: *Nu există țară perfectă*.

28. Referire la articolul lui Mihai Goţiu *Săptămâna umilinţei. De ce nu am plecat. Şi de ce nu plec*, publicat pe voxpublica.

29. Trimitere la articolul Luizei Moldovan: *Nu vreau să plec din România*!

30. Asta scria pe tricoul lui Adrian Sobaru, electricianul TVR care s-a aruncat de la balconul Parlamentului. Azi, 23 decembrie 2010. În ziua moţiunii de cenzură. Chiar când vorbea Boc!

31. (România) *Explore the Carpathian garden.*

32.

33. Acest volum poate fi rezumat foarte simplu astfel: *Un om din clasa de mijloc nemulţumit de viaţa din ţara sa şi de clasa din care face parte, care şi-a trădat principiile, îşi doreşte cu ardoare emigrarea. Când ratează ţelul propus sau oboseşte să fie un aspirant perpetuu la statutul de emigrant sfârşeşte prin a-şi ucide preşedintele...*

Contravaloarea timbrului literar se virează în contul

Uniunii Scriitorilor din România

nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001

B.C.R. UNIREA | BUCUREȘTI

grigore șoitu

Poeme de stânga